

Hồi 136

Chiến cốc nhiệm vụ

Biên Hoang Tập biến thành một thế giới kỳ dị, cây đèn màu lục giăng cao trên Chung lâu, tỏa hào quang trên đầu mọi người, tựa như trò chơi tất cả Biên nhân tụ tập lại ngoạn đặng.

Đó là một thủ đoạn khắc địch mà Kỷ Thiên Thiên nghĩ ra, cải tiến đèn bão, thêm lên lồng đèn hình tròn chớp nháy, khiến cho ánh sáng không thoát lên, chỉ chiếu xuống phương viên cỡ một trượng bên dưới đèn, gọi là “Yểm địch đăng”, số đèn còn lại đặt dưới đất, địch nếu từ ngoài Tập nhìn vào sẽ thấy Biên Hoang Tập giống như chìm mình trong bóng tối.

Số lượng đèn giảm bớt đi nhiều, chỉ thiết trí ở các con đường cần đi qua, hoặc hai bên cửa chính của các tòa nhà chính.

Bộ đội và thuyền đội chuẩn bị rời khỏi Tập, lợi dụng đoạn thời gian được bóng tối yểm hộ, lên khởi hành.

Chiến sĩ phòng vệ Biên Hoang Tập chỗ nào cũng trong trạng thái thả lỏng nghỉ ngơi, tranh thủ khôi phục thể lực, chỉ tới khi lục đăng chuyển thành hồng đăng, bọn họ mới tiến vào trạng thái giới bị. Đèn hiệu biến thành chỉ thị tối cao động viên bọn họ. Lúc nào chưa treo lên ba trăm đèn đỏ, vẫn chỉ là tình huống động viên cục bộ.

Nam nữ Biên dân không có năng lực tác chiến đang nhận công tác dân công, giúp sức phòng ngự của Biên Hoang Tập càng lúc càng tăng gia, lòng tin của liên quân cũng không ngừng phát triển.

Tiểu Thi xộc vào lòng Kỷ Thiên Thiên khóc oà, chia cách mấy canh giờ mà như cả một đời.

Bàng Nghĩa kéo Yến Phi đến một góc Quan Viễn Đài: “Đừng trách ta quay về, Tiểu Thi nổi đứng, nếu Thiên Thiên có mệnh hệ gì, nàng cũng không thể sống một mình. Đã là như vậy, sao không chết chung cho rồi? Cho nên bọn ta toàn thể nhất trí quyết định quay đầu về lại! Rõ chứ?”.

Yến Phi cười khổ: “Rõ rồi!”.

Bàng Nghĩa nhú mày: “Tiểu tử Cao Ngạn đâu?”.

Yến Phi xót dạ, hạ thấp giọng: “Cao Ngạn có thể đã trúng độc thủ của Doãn Thanh Nhã, bất quá ta có cảm giác hắn còn chưa chết, chuyện này tốt nhất là tạm thời che giấu Tiểu Thi”.

Bàng Nghĩa chấn động: “Cái gì?”.

Yến Phi vỗ vai y: “Bọn ta không có thời gian để thương tâm, người trước hết dẫn Tiểu Thi đến nghị đường nghỉ ngơi đi, các người cũng nghỉ đi chứ, không có khí lực tinh thần, làm sao ứng phó địch nhân?”.

Bàng Nghĩa nói: “Tiểu Thi quả là cần phải nghỉ ngơi, bọn ta lại quen chịu đựng rồi, có chuyện nặng nề gì để bọn ta làm không?”.

Yến Phi nghĩ ngợi: “Các người trước hết thắt khăn trên trán để phân biệt địch ta, học thuộc quân lệnh thủ hiệu, rồi đến các nơi thị sát bố trí phòng ngự. Người là bậc tôn sư xây dựng, chắc có thể sửa sang phương diện này”.

Bàng Nghĩa vỗ ngực: “Chuyện nhỏ, để ta lo hết”

Nói xong cất bước đi về chỗ bọn Tiểu Thi, y theo chỉ thị của Yến Phi mà hành sự.

Trác Cuồng Sinh đến bên Yến Phi, vui vẻ thốt: “Cái chiêu giấu đèn toàn Tập của Thiên Thiên tiểu thư có phải đẹp mắt quá không? Ai có thể nghĩ ra diệu kế như vậy chứ?”.

Yến Phi nói: “Quả là diệu tuyệt, nhưng cũng làm cho địch nhân sinh cảnh giác, biết bọn ta không còn là đội quân ô hợp nữa, mà là có tổ chức có sách lược”.

Mục quang quay lên ngọn lửa đăng giảng bên trên: “Chỉ với trần đèn đó, kẻ nào không mù cũng biết Quan Viên Đài đã biến thành đài chỉ huy của bọn ta”.

Trác Cuồng Sinh thông dong thốt: “Vấn đề người nói mới là chỗ tinh minh nhất trong toàn mưu lược của Thiên Thiên tiểu thư. Mau dùng đầu óc của người mà nghĩ kỹ xem chỗ hay ở đâu coi”.

Lại dựa vào lan ca, thở phào một hơi dài: “Đối với ta mà nói, hạnh phúc lớn nhất của đời người là mỗi lần leo lên giường ngủ, trái tim không có bất cứ một gánh nặng, không lo lắng gì về ngày mai. Quá khứ ta chưa từng có cái hạnh phúc đó, bởi ta biết mình có một ngày sẽ bán đứng Biên Hoang Tập mà mình một tay sáng tạo ra, bội phản người tín nhiệm mình. May là tất cả đã trở thành quá khứ, đêm nay nếu không chết, ngày mai ta sẽ không lo không lắng, ngủ một giấc thối thối khoái khoái”.

Yến Phi đồng ý: “Có thể ngủ yên lành mỗi ngày khẳng định là phước khí”.

Trác Cuồng Sinh liếc chàng: “Nghĩ ra chưa?”.

Yến Phi không hiểu: “Nghĩ ra cái gì?”.

Trác Cuồng Sinh cười khà: “Thì ra người coi lời nói của ta như gió thoảng ngoài tai, ta có thể nói một cách khẳng định với người, thành bại đêm nay, then chốt là trên mình Thiên Thiên tiểu thư”.

Yến Phi cau mày: “Thiên Thiên thủy chung còn khiếm khuyết kinh nghiệm thực chiến”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Thiên Thiên tiểu thư quả là lần đầu ra mặt chiến trường, bất quá kinh nghiệm khiếm khuyết có thể để bọn ta bổ túc. Ta thất lộ với nàng chủ soái của phe Tôn Ân là Từ Đạo Phúc, nàng liền ghim sách lược ứng phó gã. Đừng có thấy Thiên Thiên tiểu thư bề ngoài yêu kiều nhu nhược mà bị lừa, trên sự thật nàng còn kiên cường hơn, còn có chủ kiến hơn rất nhiều nam tử”.

Yến Phi rung động, trên sự thật chàng chưa từng nghĩ tới khả năng đó.

Nghe đồn Từ Đạo Phúc hạng nhất binh pháp trong Thiên Sư quân, cho nên chiến dịch trọng yếu Tôn Ân đều giao quyền binh chỉ huy cho Từ Đạo Phúc. Chiến dịch Biên Hoang lần này là bước ngoặt thành bại của Thiên Sư đạo, đương nhiên không thể ngoại lệ.

Trong tất cả mọi người ở Biên Hoang Tập, không có ai rành Từ Đạo Phúc hơn Thiên Thiên. Bằng vào lan chất huệ tâm, thấu hiểu lòng người của nàng, đem sự liệu giải và nhận thức thấu triệt sâu sắc về tác phong hành sự và tính cách của Từ Đạo Phúc mà chế định bộ thực chiến lược đối phó gã. Từ Đạo Phúc có nằm mộng cũng không nghĩ tới kẻ tính kế chống gã là Kỳ Thiên Thiên, một nữ tử đã từng bị gã lừa gạt tình cảm, một vật sẵn của gã. Đó có phải là phong lưu trái nghiệt không?

An bài của ông trời có lúc quả là không thể tưởng tượng nổi.

Thanh âm của Trác Cuồng Sinh vang lên bên tai chàng: “Không phải là tinh minh tuyệt luân sao?”.

Yến Phi gật đầu: “Chiếu theo lời nói của người, là Thiên Thiên cố ý để tính Từ Đạo Phúc, cho gã biết bọn ta không còn dễ dàng dụng chạm tới nữa?”.

Trác Cuồng Sinh mỉm cười: “Coi như người có chút đạo hạnh, bởi Thiên Thiên không hy vọng thấy Từ Đạo Phúc mất đi lòng nhẫn nại dốc sức tấn công trước khi đại quân của Mộ Dung Thùy tới nơi. Hiểu rõ sự diệu kỳ bên trong rồi chứ? Nếu người là Từ Đạo Phúc, sẽ phản ứng làm sao? Đương nhiên là không dám mạo hiểm tiến tới, cho dù có thể thắng cũng rất thảm hại, thương vong quá nặng, bọn chúng rất khó lòng ngăn

dầu trước mặt Mộ Dung Thùy, cho nên tình nguyện khốn khổ chờ đợi đại giá của Mộ Dung Thùy, nhất tề động thủ”.

Yến Phi nói tiếp: “Cho nên chỉ cần bọn ta có thể trì hoãn liên quân của Mộ Dung Thùy và Hoàng Hà bang được hai canh giờ, bọn ta có hy vọng đánh tan tác Từ Đạo Phúc trước một bước, biến thành bọn ta nắm quyền chủ động, kế này quả là có thể làm. Bất quá Từ Đạo Phúc nếu thật danh bất hư truyền, chắc nghĩ đến bọn ta có thể mạo hiểm xuất kích”.

Trác Cuồng Sinh mỉm cười: “Đoán được thì đã sao? Đối thủ của gã là Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến và Thái Phượng người, đây là địa đầu của bọn ta, Biên Hoang của bọn ta, sao đến phiên gã sính uy?”.

Yến Phi như lần đầu tiên biết được y, ngơ ngẩn nhìn y chăm chăm: “Đây có phải mới là tính tình thật sự của người?”.

Trác Cuồng Sinh mỉm cười đáp: “Vì ta đã tìm được Dạ Oa Tử trong lòng”.

Yến Phi về lại vấn đề hiện thực: “Người có phải muốn ta ra khỏi Tập giúp Mộ Dung Chiến và Đồ Phụng Tam một tay?”.

Trác Cuồng Sinh thốt: “Có thể nói như vậy, bất quá điều binh khiển tướng không cần làm phiền tới người, hai người bọn họ khả năng có thừa. Kẻ duy nhất đáng lo là Tôn Ân. Người này võ công cái thế không cần phải nói rồi, đáng sợ nhất là y luôn xuất quỷ nhập thần, ra vào trận địa bên địch như chỗ không người, thường chưa khai chiến thì chủ soái của đối phương đã sớm bị y hạ thủ đánh lén giết chết. Nếu để y tiềm nhập Biên Hoang Tập, có trời mới biết y có thể phá hoại ghê gớm tới cỡ nào. Lão ca người là kiếm thủ cầm đầu Biên Hoang Tập, cũng là bảo tiêu xuất sắc nhất, chỉ có người mới có cơ hội đánh bại y”.

Yến Phi không hiểu: “Người làm ta hồ đồ rồi, nói vậy ta nên ở lại trong Tập?”.

Trác Cuồng Sinh thốt: “Chỉ cần ta giải thích rõ làm sao mượn thế mà biến hóa, người sẽ minh bạch liền, trước khi nói rõ tình huống bên trong, ta phải nói cho người biết đường lối thắng lợi duy nhất của trận chiến này mà Thiên Thiên tiểu thư nghĩ ra”.

Yến Phi động dung: “Thiên Thiên không ngờ đã nghĩ ra mưu lược khắc địch giành thắng lợi? Thật khó làm cho người ta tin được”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Kỷ Thiên Thiên là bảo khố hàm ẩn trí tuệ và kiến thức vô tận, hiện tại bảo khố được mở rộng, để nàng tận diễn tài nghệ bản thân, đương nhiên có thể khiến địch ta ai ai cũng bị nhiễu loạn hoa mắt. Dùng cái khuôn sáo y theo truyền thống mà ứng phó với quân đội nhân số ít nhất cũng đông gấp ba bọn ta đâu có được,

chỉ có lối không thủ thành do nàng gan dạ sáng tạo mới có cơ hội lãnh đạo Biên nhân qua khỏi tai kiếp này”.

Yến Phi nói: “Ta đang lắng nghe!”.

Trác Cuồng Sinh thấp giọng: “Trận chiến này có hai khả năng, một là thủ chắc như Thái Sơn, bất kể địch nhân đánh dữ tới cỡ nào, vẫn không cho chúng cách nào hạ soái kỳ giăng cao ở Chung lâu”.

Yến Phi gật đầu: “Như vậy bọn ta đã thắng lượt đó”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Khả năng khác là thủ không được Biên Hoang Tập. Bọn ta hiện tại đã kéo bến bờ chiến tranh ra ngoài Tập, trong Tập phòng tuyến trùng trùng, cho nên cho dù địch nhân cuối cùng có thể công nhập Dạ Oa Tử, vẫn là lối đánh từng bước chậm chạp. Đột phá từng lớp từng lớp phòng tuyến, thương vong của bên tấn công đương nhiên nặng nề hơn bên phòng thủ, cho dù thành công, cũng trở thành đội quân mệt mỏi. Cho nên Thiên Thiên tiểu thư nghĩ ra phương pháp giành thắng lợi khi thủ không nổi Biên Hoang Tập”.

Yến Phi từ ái mộ chuyển sang bội phục Kỳ Thiên Thiên. Những sách lược này đương nhiên có ý kiến của Trác Cuồng Sinh trong đó, nhưng chỉ cần xem sự tôn kính mà Trác Cuồng Sinh biểu thị đối với nàng khi kể với chàng là có thể biết Kỳ Thiên Thiên đã hoàn toàn làm y “mê” như điều đó.

Trác Cuồng Sinh nói: “Lúc bọn ta nhận ra được Dạ Oa Tử lọt vào tay địch chỉ là vấn đề thời gian, liên đó là thời khắc bọn ta đột vây triệt tẩu. Bọn ta quyết định vài phương thức triệt thoái, theo hình thế mà biến hóa. Chỉ cần bọn ta thoái lui mà không loạn, hơn nữa có thể bảo trì nguyên khí, vậy bọn ta đâu có chiến bại, chỉ là đổi vị trí với địch nhân. Nếu bọn ta có thể thoái tới tiểu cốc của Đồ Phụng Tam mà trấn thủ, giữ vững chỗ đó, lượt này kẻ thắng lợi cuối cùng khẳng định là bọn ta”.

Yến Phi nhíu mày: “Điểm này làm ta hồ đồ, Biên Hoang Tập đã lọt vào tay địch nhân, bọn ta sao lại có thể nói là thắng?”.

Trác Cuồng Sinh vui vẻ đáp: “Đó chính là chỗ lỗi lạc nhất trong tính toán của Thiên Thiên tiểu thư, nếu đổi lại là bất cứ một tòa thành trì nào bên ngoài Biên Hoang, bọn ta coi như thua. Nhưng đây là Biên Hoang, Biên Hoang Tập là một thành thị không có tường thành tung hoành đơn độc giữa một dải đất không có người ở trong suốt mấy trăm dặm. Nếu cái đối phương chiếm được chỉ là một tòa thành không, bọn chúng có thể giữ thủ bao lâu? Giữa bọn chúng không có mâu thuẫn sao? Mộ Dung Thùy và Tôn Ân lẽ nào có thể buông bỏ đại nghiệp Nam Bắc không lý gì tới sao? Nếu bọn chúng câu lưu ở đây, thế lực Nam Bắc đâu thể tọa thị, chỉ cần cất đứng lộ tuyến cung cấp lương thực

cho chúng, bọn chúng tất không cần đánh mà phải sụp đổ. Bọn ta giữ vững tiểu cốc, tiến có thể công, thoái có thể thủ, công kích quân lương dùng những đội nhỏ theo lối du kích chiến đã đủ làm cho đối phương rã rời. Chiếu theo tính toán của ta, bọn chúng có thể thủ Biên Hoang Tập một tháng là may lắm rồi”.

Yến Phi ngạc nhiên: “Đây mới là ý tưởng cực hay, các người sao lại không đề xuất trong nghị hội?”.

Trác Cuồng Sinh đáp: “Lúc các người rời khỏi Tập thị sát hồi sớm, Thiên Thiên tiểu thư đã đề xuất toàn bộ chiến lược cho ta biết, trưng cầu ý kiến. Là ta muốn không tiết lộ chủ trương quá sớm, sợ ai ai cũng biết được có cơ hội xoay chuyển thì không chịu tử thủ. Mà kế này là cách ứng biến khi không còn giữ được Biên Hoang Tập, chìa khóa thành bại là xem bọn ta có thể khiến cho địch nhân bị đả kích nghiêm trọng hay không. Chỉ có dưới tình huống địch nhân mệt mỏi rã rời, bọn ta mới có cơ hội toàn quân đột vây, thoái giữ tiểu cốc, chực chờ thắng lợi tối hậu đến gần trong tầm tay. Chiến dịch này chỉ cần địch nhân không đánh mà thoái, một đoạn ngày tháng lâu dài sau này sẽ không có ai dám xâm phạm Biên Hoang Tập nữa, bọn ta sẽ được an hưởng thời gian thoải mái đó”.

Yến Phi nói: “Nói như vậy, lão Đồ có thể giữ tiểu cốc hay không là trọng tâm của cuộc chiến này”.

Trác Cuồng Sinh mỉm cười: “Tiểu Phi cuối cùng đã minh bạch rồi! Ta do đó mà đem đại kế ta đặt tên là ‘Chiến cốc nhiệm vụ’ mật cáo cho Mộ Dung Chiến và Đồ Phụng Tam biết, bọn họ tử thủ tiểu cốc để tiếp ứng bọn ta, đồng thời dẹp sạch sự phong tỏa của địch nhân phương hướng bên đó, không cần quay lại Biên Hoang Tập trợ thủ, vì tác dụng ở ngoài hô ứng còn lớn hơn”.

Yến Phi hít một hơi sâu: “Ta có thể có tác dụng gì?”.

Trác Cuồng Sinh đáp: “Bộ đội ứng biến của người là một nhánh kỳ binh, bất quá nhiệm vụ đầu tiên của các người không phải là ứng phó địch nhân, mà là hộ tống một đội xe ngựa mau lẹ vận chuyển lương thực vật tư đến tiểu cốc, lúc địch nhân phát giác hành động của bọn ta, khẳng định sẽ sinh ra cảnh giác, cải biến kế hoạch toàn lực công đả tiểu cốc, lại chính là trúng kế trong ứng ngoài hợp của Đồ Phụng Tam. Bọn ta chỉ có một cơ hội vận chuyển, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi lão ca người khởi hành”.

Yến Phi hỏi: “Bọn họ có phải đang ở Tây môn chờ lệnh xuất phát?”.

Trác Cuồng Sinh đáp: “Chính là vậy”.

Yến Phi nói: “Minh bạch rồi! Sau khi đưa vật tư lương thảo, người của đội xe đương nhiên là ở lại tiểu cốc trợ thủ, bộ đội ứng biến của ta thì sao?”.

Trác Cuồng Sinh đáp: “Bộ đội ứng biến của người do Diêu Mạnh thống lãnh, quay lại Biên Hoang Tập, người phụ trách đối phó Tôn Ân, trong thiên hạ có bao nhiêu người có tư cách so bì với Tôn Ân chứ, may là lão ca người là một trong số”.

Yến Phi nhú mày: “Giả thiết mục tiêu của Tôn Ân là Biên Hoang Tập mà không phải là tiểu cốc, ta khác nào hệt hăng?”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Chỉ có lúc binh mã loạn lạc, Tôn Ân mới có thể thừa cơ, bọn ta đã thiết lập một đội cao thủ, do ta thống lãnh chuyên môn đối phó Tôn Ân, người có thể lưu ý đèn hiệu, nếu thấy có lồng đèn màu cam treo lên, lập tức quay về”.

Lại trầm giọng nói: “Tôn Ân tàn nhẫn hiếu sát, thích nhất là lảng lảng quan sát toàn quá trình bên chiến trường, một khi động ý là xuất thủ. Bằng vào sự linh nhuệ như có thần phù hộ của lão ca người, có thể dễ dàng tìm ra y, chỉ cần quán quít cho y khó phân thân là đã đại công cáo thành. Cẩn thận một chút, đừng để ngược lại bị y làm thịt”.

Yến Phi gật đầu: “Được! Tôn Ân để ta lo, nếu có thể làm thịt y, chỉ cần đem thủ cấp của y treo ngoài Tập, Thiên Sư quân lập tức tan rã”.

Trác Cuồng Sinh vỗ vai chàng: “Bọn ta chia nhau hành sự, nhớ là lúc cổ chung gõ liên tục là thời khắc thực hành ‘Chiến cốc nhiệm vụ’, hiện tại ta sẽ thông tri cho tám vị chủ tướng của tám cánh quân, dù có thoái cũng phải thoái cho đẹp mắt”.

Yến Phi nói: “Kế hoạch hiện tại của bọn ta hoàn toàn tập trung vào Thiên Sư quân, giả như kế cầm giữ trì hoãn địch thất bại, đại quân của Mộ Dung Thùy và Thiết Sĩ Tâm y ước đến nơi vào lúc nửa đêm, bọn ta ứng phó được không?”.

Trác Cuồng Sinh đáp: “Cho nên Thiên Thiên tiểu thư muốn trước hết chộc cho Từ Đạo Phúc xuất thủ, chiến trường là ở tiểu cốc và ngoài cốc chứ không phải là Biên Hoang Tập, chỉ cần kèm chế được chủ lực quân của Từ Đạo Phúc, sự giáp công của địch nhân không có cách nào phát huy toàn lực”.

Yến Phi thở ra một hơi: “Đối lại là Tạ Huyền thân hành lâm trận, sợ rằng cũng không nghĩ ra sách lược tuyệt hay như Thiên Thiên”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Cho nên ta đã nhiều lần lặp lại, then chốt thành bại của Biên Hoang Tập đặt trên mình Thiên Thiên tiểu thư, là nàng đoàn kết cả Biên Hoang Tập lại, cũng là nàng lãnh đạo bọn ta độ qua kiếp nạn này”.

Yến Phi thốt: “Sự phòng thủ Dĩnh Thủy là một then chốt trọng yếu khác, đội thuyền đã lên phía Bắc giúp Tống Mạnh Tề ứng phó địch nhân, chỉ có địa lũy và mộc lôi trận có thể ngăn giữ Nhiếp Thiên Hoàn à?”.

Trác Cuồng Sinh đáp: “Dĩnh Thủy do Nhan Sấm toàn quyền chỉ huy, gã là huynh đệ kết bái của Giang Hải Lưu, thành thực đường lối tác chiến của Lương Hồ bang, bản thân là cao thủ thủy chiến nhất đẳng, gã sẽ phối hợp với Hô Lô Phương phụ trách trấn thủ ở Nam môn và Trình Thương Cổ ở Đông môn, tuyệt không cho phép Dĩnh Thủy lọt vào tay Lương Hồ bang”.

Yến Phi vỗ lên Địch Luyện Hoa sau lưng, vui vẻ thốt: “Tất cả đã rõ, ta đi đây! Bảo vệ Thiên Thiên cho kỹ”.

Nói xong xuống lầu đi liền.

Vừa hay Kỷ Thiên Thiên đi lên, nhìn thấy chàng, cười tươi tắn nói: “Yến anh hùng có phải muốn ra ngoài?”.

Yến Phi mỉm cười: “Chỉ là đến ngoài Tập đi một vòng, rồi lại về thỉnh an hỏi thăm Thiên Thiên tiểu thư”.

Kỷ Thiên Thiên theo chàng xuống lầu, nhí nhảnh hỏi: “Người ta còn có chuyện lo lắng cần hỏi huynh, Tiễn huynh một đoạn đường được không?”

Yến Phi ngạc nhiên: “Có chuyện gì vậy? Không thể chờ tới lúc quay lại rồi mới nói sao?”.

Kỷ Thiên Thiên cau mày: “Bàn tán hai câu cũng không được à?”.

Yến Phi nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra chuyện nàng muốn nói, cười khì khì, sóng vai với nàng xuống lầu.

Trước khi đến Biên Hoang Tập, ai từng nghĩ tới Biên Hoang Tập sẽ biến thành cục diện trước mắt chứ?

Yến Phi càng chưa từng tưởng tượng tới mình chỉ thích ngồi trên bình đài của Đệ Nhất Lâu nhìn đường xá mà uống rượu lại tích cực hết trọn sở năng chiến đấu vì Biên Hoang Tập như vậy.

- o O o -